

בס"ד עש"ק פרשת בהעלותך		
ט' סיוון התשע"א שנה ה' – גליון 247		
נא לא לקרוא בזמן התפלה – טעון גניזה		
זמני הדלקת הנרות ומוצ"שק - טעון קל		
מוצ"ש	הדלקת נרות	
20:23	19:18	באר שבע
20:26	19:09	ירושלים
20:26	19:13	קרית ארבע
20:29	19:25	תל אביב
לע"נ שמעון עופר בן מאיר ז"ל		

"מאורות שלום"

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

מאורות הפרשה

לֹא כֵן עֲבַדְי מִשֶּׁה בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא (יב ז).

מדברי הפסוק למדים אנו כי עיקר האדם להיותו נאמן על בעל הבית, שהרי מה שאמרה התורה על משה אינו נאמר על כל אדם, שדייקא התורה באמרה "לא כן עבדי משה", היינו ששאר בני האדם אינם בזה. והנה יש לשאול שהרי אם דיבר הקב"ה על משה וקראהו "נאמן" והבדילו משאר בני האדם מה הותיר לנו קרוצי החומר שנהיה? שהרי כבר אמרה התורה "לא קם בישראל כמשה", שאין איש אשר תהיה בו מדרגת משה, ואם כן שאנו עוברים חלילה על רצונו של המקום ב"ה מה תלונה יש בזה, שהרי איננו נאמנים כמשה, והרי לכאורה יש מקום לטענת "אנוס הייתי" ואין דין ואין דין בענין קיום מצוות התורה ואי קיומם?

ולהשיב, אם נבוא להתבונן במה שלמעלה מזה מצינו נאמר [במדבר י"ב] "וַתִּדְבֹר מִרְיָם וְאַהֲרֹן בְּמִשְׁהָ עַל אֲדֹת הָאִשָּׁה הַכַּשִּׁית אֲשֶׁר לָקַח כִּי אִשָּׁה כַּשִּׁית לָקַח: (ב) וַיֹּאמְרוּ הֲרַק אֵךְ בְּמִשְׁהָ דְבַר יְקִיָּהוּ הֲלֹא גַם בָּנוּ דְבַר וַיִּשְׁמַע יְקִיָּהוּ: (ג) וְהָאִישׁ מִשֶּׁה עָנִיו עֲנִיו מֵאֵד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה: (ד) וַיֹּאמֶר יְקִיָּהוּ פִתְאֵם אֶל מִשֶּׁה וְאֶל אַהֲרֹן וְאֶל מִרְיָם צֹאוּ שְׁלֹשְׁתֵּכֶם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּצְאוּ שְׁלֹשְׁתָּם: (ה) וַיִּרְדּוּ יְקִיָּהוּ בְעֵמֹד עֵינָיו וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּקְרָא אֶהֲרֹן וּמִרְיָם וַיִּצְאוּ שְׁנֵיהֶם: (ו) וַיֹּאמֶר שְׁמַעוּ נָא דְבַרִּי אִם יִהְיֶה נְבִיאֵכֶם יְקִיָּהוּ בְמִרְאָה אֵלָיו אֲתוּדַע בְּחִלוֹם אֲדַבֵּר בּוֹ: (ז) לֹא כֵן עֲבַדְי מִשֶּׁה בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא: [עכ"ל"ה] ומדויק בפסוקים נראה כי מרים ואהרן שהחריש היו מדברים על הנאמנות שיש לכל אחד ואחד מישראל, "הרק אך במשה דבר ה'", היינו שכולנו נצטווינו מפי הגבורה על קיום המצוות והדבקות בהקב"ה, ואשר על כן נאמנים אנו בבית ה' כמשה, ועם כל זה לא פרשנו ולא שינינו דרכנו, אלא בתוך מקומינו אנו מייחידים שמו יתברך והיא הנאמנות הראויה. אשר על כן נגלה עליהם הקב"ה "פתאם", בעודם בעבירה שדברו סרה בנביא ה' ושעדיין לא עשו תשובה שהרי כל המדבר בנביא כמדבר על השכינה [ועיין רבנו בחיי עה"פ], על מנת להראותם שנאמנותם אינם כנאמנותו של משה זיע"א, וללמדנו סיבת הדבר לבל נחטא במחשבה שכזו שאיננו יכולים להיות נאמנים, אלא שכל אחד מישראל יכול שיהיה במדרגת משה כמובא בדברי הנשר הגדול [תשובה פרק ה' הלכה ב] ומה שמעכב הוא לימוד התורה כראוי.

וכפי שמצינו בדברי כ"ק אדמו"ר רבנו שלום מקאמרנא זיע"א ["מעשה שלום"] וזלשה"ק: "אפשר לומר על פי דברי חכמז"ל בגמרא חגיגה (דף ט: ט) אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד. וידוע דברי מרן הבעש"ט הקדוש זלה"ה (בעש"ט עה"ת משפטים אות טו) ש'אחד' מרמז שמכניס האחד שהוא אלופו של עולם בתוך לימודו. וזה שאומר כאן התורה היאך אפשר לבוא לבחינת משה להיות 'בכל ביתי נאמן', הוא ע"י 'לא כן' בנימטריא מאה ואחד, שלומד התורה"ק בקדושה ובטהרה עם אלופו של עולם" [עכ"ל"ק] ולא שלומד למען אשר יקראוהו חכם רבי ודומיהם, שאזי לימודו לימוד של אינו נאמן ואינו יכול לכנוס לביתו של המלך בכל עת שירצה, ותורתו והשגתו אינם במעלה הראויה ובדרך האמת והישר. יהי"ר מלפני אבינו שבשמים שיזכנו להיות מכלין בקודש את נרות הנשמה הטהורה שניתנה בנו במנורת האיברים שבנו, ונקדש ונטהר בגו"ר ונבוא לידי נאמנים וישרים ואהובים למעלה ולמטה אכי"ר.

יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 העורך: בן ישי עוזיהו

תרומות – ח"ן בנק הדואר - 20033243

כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net>

מאורות רבותינו זיע"א

וַיֹּאמֶר אֵל נָא תַעֲזֹב אֶתְנוּ כִּי עַל כֵּן יִדְעֶתָ וְזָנִיתָנוּ בְּמִדְבָּר

וְהִיִּיתָ לָנוּ לְעֵינַיִם (י' ל"א) רצה לומר השכינה הקדושה

מתפללת לפני הקב"ה בעת הגלות המדבר המר הזה ואומרת 'אל נא תעזוב אותנו' כלומר ידוע הוא שהשכינה הקדושה שוכנת תמיד בעת הגלות בתוכנו כדכתיב 'ושכנתי בתוכם' והיא ג"כ בגלות כמו אנחנו, לזה אומרת ומתפללת לפני הקב"ה 'אל נא תעזוב אותנו' בלשון רבים, הכולל שכינה הקדושה וישראל הקדושים. 'כי על כן' שאל תעזוב אותנו, 'ידעת' אתה כביכול 'חנותנו' חניה של הגלות שיש לנו בגלות הזה, שהוא בחינת 'במדבר' שהקליפות מתגברים עלינו אין לשער. ועבור זה כשתהיה אתנו בכל רגע ורגע, שיהיה לנו כח להתגבר על הקליפות, שאל יוכלו להתאחז בנו, עד שהקדושה תתגדל בכל עת ורגע.

(בן ביתי' מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא)

מאורות נוצר חסד למהרי"א זיע"א

"איזהו חכם הלומד מכל אדם..." [אבות ד' א']

איזה חכם שכבר הוא חכם הסימן ש"לומד מכל אדם" אבל תלמוד לא ילמד מכל אדם כמו שגינו חכמי הש"ס יוסף בר חייא מכולי עלמא גמר [חולין י"ח:]: כי עיקר לתלמיד שידבק עצמו באהבה עזה ובלב ובנפש ובמאודו אצל רבו ואז ילך בדרך נכון וישר, טגס "ויאצל מן הרוח אשר עליו" [במדבר י"א כ"ה] וישפיע לתלמידו טבלבד שיהיה בדביקות באהבה עזה, ויעמוד בכל הנסיונות שיעבור עליו מענין דבקות ואהבת רבו ואז תצליח ואז תשכיל וכל אלו שלא היה להם רב מיוחד דבוק בדבקות אהבה עזה בלב ונפש לא התליחו. [עכ"להק]

מאורות סיפורי חסידים ואנשי מעשה - הבוטח בה'

מן השמים הראו פעם להבעל שם טוב שיסע לאיזה מקום בכדי ללמוד שם את מידת הבטחון מאיזה יהודי, והבעש"ט נסע אליו. כשישבו ליד השולחן ושוחחו ביניהם, פתאום ניגש גוי אחד ליד השולחן שישבו שם ובידו היה מקל ונתן דפיקה אחת על השולחן ויצא. שאל הבעש"ט את היהודי מה זה, וביותר התפלא על שראה שלא נגע ללב היהודי דפיקת הגוי. ענה לו היהודי היות שהוא חייב לגוי כסף עבור שכירת הרענדע (בית מרזח), ומנהגו הוא שבפעם הראשון הגוי דופק על השולחן דפיקה אחת, בפעם השניה הוא דופק פעמיים, וכעשדיין לא משלמים הוא מגיע ודופק שלש דפיקות ואז מוכרחים מיד להביא את הכסף. ואם לא מביאים את הכסף, הוא יכול להוציא מיד מהאכסניה. ושאלו הבעש"ט אם יש לו כסף, וענה שלא, אבל השי"ת יעזור, וישבו ודיברו הלאה. והגוי בא פעם שניה ודפק פעמיים ושוב לא שם לב אליו, ואחר כך בא פעם שלישית ודפק שלושה פעמים, אז קם היהודי מכסאו והלך בשקט כמו מי שידוע לאיפה שהולך, והבעש"ט הלך אחריו וראה שהגיע לפרשת דרכים, ופתאום הגיעה מרכבה מרופדת, וירד הפריץ ודיבר עמו, וראה הבעש"ט היטב שלא נתן לו כסף, ואחר כך עלה שוב הפריץ על המרכבה ונסע הלאה, ואחרי זמן מועט ראה שהעגלה חזרה וירד הפריץ ונתן לו כסף, שאל אותו הבעש"ט מה קרה כאן, ענה לו היהודי שהפריץ הזה מזמין אצלו תמיד שיעשה לו יין, ועכשיו בא אליו ואמר לו שמכיון שהזמן של עשיית היין יהיה בעוד חצי שנה, הוא רוצה לתת לו עתה את הכסף כמקדמה, ובתמורתה הוא מבקש ממנו קצת הנחה, ולא רציתי בשום אופן, ונסע הפריץ הלאה, אחר כך חזר ונתן לי את כל המחיר שבקשתי בשלימותו. והתפלא על זה הבעש"ט ואמר, זה שלא התרגש בזמן שהגוי נתן דפיקות על השולחן, זה גם אני יכול. אבל כשרצה ממנו הפריץ הנחה קטנה, ולא ידע שיחזור ויתן את מלוא הסכום, את זה אני יכול. ולכן ציוו עליו מן השמים שיסע ליהודי הזה, בכדי ללמוד ממנו את מידת הבטחון בשלימות. [מובא מ"יהי אור"]

העלון יוצא לעילוי נשמת

משה בן יוסף	נעמי בת חיים	שרה בת חיים	אברהם בן חיים	ציון בן אברהם	עזרא בן יוסף	אברהם בן יוסף
ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל